

V krojačevi hiši pa je minila revščina, ker je Marija pomagala ubogemu krojaču v njegovi bedi.

„Blagor človeku, ki čuje pri Njenih vratih vsaki dan in streže pri podbojih Njenih durí. Kdor Njo najde, bo našel življenje in prejel zveličanje od Gospoda.“

Fr. Teran.

Jerasovi pastirji.

o vam je bilo spet veselja! Iz cele vasi so se zbrali otroci pred Jerasovo vežo. In to ni karsibodi, kakor morda domnevate v svojih mladih glavicah. Pomislite vendar, da ima naša vas nad štirideset številčk.

Pa kaj bi vam razlagal? Dovolj je, če vam povem, da je moral Trnovčev Tonček zlesti na hruško, če je hotel videti v Jerasovo vežo. Bil je namreč še majhen, a uren kakor veverica. „Pa kaj se je godilo v Jerasovi veži?“ bodete izpraševali. — Da vas ne bo mučila radovednost, vam povem naravnost: Jerasova mati so prignali iz mesta dve ovčki. Eno mlado in eno staro.

„To vendar ni nič novega!“ mi bo kdo ugovarjal. Le počasi, moji mladi prijateljčki, da se prej *pomenimo*.

V naši vasi se ljudje ne pečajo dosti z živinorejo. Le kar najbolj potrebujejo, to redé, kakor na primer, konje, vole, krave in sploh govedo. A pri mnogih hišah še tega nimajo. Navadno redé le kravo, da dobijo mleka za domače potrebe.

Tudi pri Jerasu so imeli kravo. Nekega dné se pa spomnijo Jerasov oče na — ovce. In res, takoj v prvem semnju so jih kupili mati en par v mestu.

To je pa tako.

Kadar je pri nas „semenj“, mora biti seveda kaj boljšega na mizi. In kaj je na kmetih boljšega kot

meso? Tako so mislili tudi Jerasov oče zaklati dve ovčki za semenj. No, in sedaj ste zvedeli vse . . .

Le to naj vam še povem, kakšni sta bili ti ovčki. Gotovo ju je najbolje opisal Jerasov Tonček, ki je rekel manjši „muček“, večji pa „kužek“.

A da ne bote hudi, vam povem, da je bila ena ovčka že stara in krotka, druga pa mlajša in precej nagajiva. Jerasovega Tončka je bila takoj obliznila . . .

Revež se je pa tako prestrašil, da se je skril za materino krilo, ker se je menda bal, da bi ga ne pojedla.

* * *

Drugo jutro je moral Jerasov Jožek gnati ovčki na pašo. No pa saj ga ni nihče silil, da jih mora gnati. Še prerad je to storil sam. In kmalu bi bil nastal prepir med otroci, kdo bo pasel.

Prvo besedo je imel Jožek, ki je že drugo leto trgal hlače po šolski klopi. Njemu je nasprotoval Mirko, ki bo jeseni spoznal gospoda učitelja. A najhujši je bil Tonček, ki je rekel, da bo obe držal, vsako z eno roko. No, mati so se mu smejali, pa tudi Jožku in Mirkotu niso povsem pritrdili.

Rekli so: „Jožek, ki je najmočnejši, naj drži ovčki, vidva pa poganjajta!“

To so bili veseli mladi junaki, ko so korakali skozi vas in gnali ovčki na pašo. Jožko je držal ovčki za vrvico, Mirko je šel s palico za njima, a Tonček je koračil daleč zadaj.

Ko pridejo v reber, kjer je bilo dosti dobre paše, sedejo na tla poleg ovčk in začno gledati, kako sta mulili sočnato travo. A kmalu so se naveličali gledanja. Mirkotu je prišlo nekaj drugega na misel. Nasvetoval je bratcema, naj zakurijo ogenj. Vsi trije so bili s tem zadovoljni. Mirko in Tonček sta šla iskat v gozd suhih vejic. Jožek je pa ta čas držal ovčki, da nista ušli v škodo.

Kmalu prideta Mirko in Tonček nazaj. No, Tonček ni prinesel posebno veliko drv. Le en smrekov storž je držal v roki; kajti on ni iskal drv po tleh, ampak zagledal se je v kako suho vejo na drevesu ter čakal

spodaj in premišljeval, ali bi splezal gor, ali počakal, da pade suhljad sama dol. Slučajno mu je res padel storž pred nos, pa ga je pobral in nesel Jožku.

Ko je Mirko še enkrat prinesel drv in šel skrivši domov po žveplenke, so zakurili.

A kaj pomaga sam ogenj?! Jožko se je spomnil še nekaj drugega. Povedal je to bratcema in bili so vsi zadovoljni, najbolj seveda Tonček, ki je tako rad jedel pečen krompir.

Mirko je stekel domov po krompirja. Kmalu je prišel nazaj, a ogenj je vedno bolj pojemal. Sicer je bilo precej žerjavice, a vendar premalo za toliko krompirja. A zakopali so ga vseeno v žerjavico. Jožek in Mirko sta šla po drv v gozd, da bi še enkrat zanetili ogenj; Tonček je pa moral ta čas paziti na ovčki, ki ju je Jožko spustil, da bi ne zašli v škodo. A Tonček se ni brigal za ovčki, ampak brskal je krompir iz žerjavice ter ga pokušal, če je že pečen.

Med tem sta pa ovčki zašli v sosedovo deteljo. Tonček ni pazil nanji, kajti imel je preveč opravka s krompirjem. Ko prideta bratca nazaj, bi jih bil Tonček gotovo mnogo slišal, da ne bi bila prišla v tem hipu stara Vreška, ki je pokarala Jožka in Mirkota.

Jožko je stekel hitro po ovčki, da bi ju otvezel. Toda to ni šlo tako, kakor si je mislil. Predno je prišel do nju, sta že zbežali. Jožko jo udere za njima, a kmalu je opešal, in ovčki sta mu zbežali domov. Sedaj so šli vsi trije domov — a brez ovčk. To vam je bilo spet smeha na vasi! Vsa dečad se je smejala, ko je ugledala naše junake, ki so vsi pobiti korakali proti domu.

Ko pridejo domov, sta bili ovčki že v staji. Mati in oče sta se najprej zasmejala, potem so pa oče Jožka resno vprašali, zakaj sta ovčki prej prišli domov kot on. Jožko je nekaj časa jecjal, potem pa rekel: „Zbežali sta mi!“ A očetu se je takoj zdelo, da Jožek laže. Zato vprašajo Tončka. Ta je od strani pogledoval Jožka in vtaknil prst v usta. Šele, ko so oče ponovili vprašanje, je začel praviti, kako je bilo.

Oče so takoj sprevideli vso zadevo. Vedeli so, da je hotel Jožek lagati. Ko jim je še Vreška pove-

dala, da sta bili ovčki v škodi, so pristopili oče k Jožku in ga malo potipali za ušesa. No, pa ravno hudega ni bilo, kajti drugi dan se ni več spominjal, katero uho je trpelo. Vendar mu je to nekoliko koristilo. Lagati si Jožek ni več prav upal in se tudi ni hotel. Tudi je moral za kazen od tedaj naprej ovčki sam pasti. Nič več se niso trgali zanje.

Ako je prišla semanja nedelja in so pri Jerasovih zaklali ovčki, bi bili kmalu vsi trije: Jožek, Mirko in Tonček jokali, tako jim je bilo dolgčas po priljubljenih živalicah.

Tisti dan pa, ko so prvič pasli ovčki, bo ostal gotovo vsem trem bratom vse življenje v spominu, posebno pa Tončku, ki je vstopil že v prvo latinsko šolo in ki mi je povedal to dogodbo . . .

F. Osojski.

Na grobišču.

Adagio.

P. Angelik Hribar.

p *f*

1. Na gro - bi-šću v zim-ski no - či Mla-da
 2. Ma - ti zla - ta, ma - ti zla - ta, Oh, od-
 3. Zdru-ži z va - mi naj me ja-ma, Zdru-ži

p *f*

de-kli-ca kle - či, Vró iz prs ji vzdi - hi
 pri - te te - sni hram, Oh, od - pri - te oz - ka
 z va - mi naj me raj! Kaj brez vas si - ro - ta

p